

Datum van inontvangstneming : 13/08/2025

Zaak C-351/25

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof

Datum van indiening:

26 mei 2025

Verwijzende rechter:

Győri Törvényszék (Hongarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

14 mei 2025

Verzoekende partijen:

SQ

JL

Verwerende partijen:

Trive Bank Hungary Zrt.

Erinum Capital Zrt.

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Onderzoek van de verjaring van een vordering tot vaststelling van de ongeldigheid van een met een consument gesloten leningsovereenkomst in vreemde valuta en het verbinden van rechtsgevolgen aan de ongeldigheid

Voorwerp en rechtsgrondslag van het prejudiciële verzoek

De verenigbaarheid met het Unierecht van de nationale wetgeving en rechtspraak inzake de verjaring van vorderingen tot vaststelling van de rechtsgevolgen van de ongeldigheid van met een consument gesloten leningsovereenkomst in vreemde valuta;

Rechtsgrondslag: artikel 267 VWEU

Prejudiciële vragen

- 1) Is het in overeenstemming met artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU, artikel 114, lid 3, VWEU en artikel 169 VWEU, de artikelen 38 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”), de beginselen van doeltreffendheid en effectieve rechterlijke bescherming, en artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten, dat het nationale recht aldus wordt toegepast dat
  - de consument de vordering tot vaststelling van de ongeldigheid van de overeenkomst en tot het verbinden van rechtsgevolgen aan de ongeldigheid wegens een door hem als oneerlijk beschouwd beding binnen een verjaringstermijn van vijf jaar na de opzegging door de schuldeiser kan indienen, ook indien hij zich, naast de ongeldigheid van de overeenkomst, tevens beroept op de onrechtmatigheid van de opzegging, die volgens hem verband houdt met het oneerlijke beding in de overeenkomst, en
  - in een dergelijk geval de toetsing van de verjaring altijd vooraf moet gaan aan de toetsing van de ongeldigheid van de overeenkomst wegens het oneerlijke karakter van een beding en de daarmee samenhangende onrechtmatigheid van de opzegging, ook al is het beginpunt van de verjaring de door de consument gestelde onrechtmatige opzegging van de overeenkomst?

- 2) Is het in overeenstemming met artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU, artikel 114, lid 3, VWEU en artikel 169 VWEU, de artikelen 38 en 47 van het Handvest, de beginselen van doeltreffendheid en effectieve rechterlijke bescherming, en artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13, dat het nationale recht aldus wordt toegepast dat de vordering van de schuldeiser in het kader van een procedure van gedwongen tenuitvoerlegging voor wat betreft de verjaring wordt losgekoppeld van het beroep van de consument op het oneerlijke karakter van het beding, aangezien de aanvangsdatum van de vordering van de consument naar nationaal recht de datum van de opzegging door de schuldeiser is, en het recht van de consument om te vorderen dat aan de ongeldigheid rechtsgevolgen worden verbonden en de ongeldigheid wordt vastgesteld vijf jaar na die datum verval, ook als de schuldeiser zijn vordering jegens hem geldend maakt in een op een notariële akte gebaseerde procedure van gedwongen tenuitvoerlegging waarin het oneerlijke karakter van het beding niet is onderzocht?

- 3) Is het in overeenstemming met artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU, artikel 114, lid 3, VWEU en artikel 169 VWEU, de artikelen 38 en 47 van het Handvest, de beginselen van doeltreffendheid en effectieve rechterlijke bescherming, en artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13, dat het

nationale recht aldus wordt uitgelegd dat de vordering van de consument tot vaststelling van de volledige ongeldigheid van de overeenkomst, tot het verbinden van rechtsgevolgen aan de ongeldigheid en tot terugbetaling wegens het oneerlijke karakter van een beding niet als cumulatie van vorderingen, en derhalve, voor wat betreft de verjaring, niet als zelfstandige vordering worden beschouwd, wanneer dit alles tot gevolg heeft dat de zelfstandige beoordeling van het oneerlijke karakter van het beding en de vaststelling van de ongeldigheid na het verjaren van de vordering tot terugbetaling evenmin mogelijk is, zodat er geen vordering tot beëindiging van de tenuitvoerlegging kan worden ingesteld?

- 4) Is het in overeenstemming met artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU, artikel 114, lid 3, VWEU en artikel 169 VWEU, de artikelen 38 en 47 van het Handvest, de beginselen van doeltreffendheid en effectieve rechterlijke bescherming, en artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13, dat het nationale recht aldus wordt toegepast dat – bij de beoordeling van de vraag of de consument zich bewust had kunnen zijn van het oneerlijke karakter van een beding, en voor de schorsing van de verjaring – geen rekening kan worden gehouden met vaste rechtspraak over de onduidelijke en onbegrijpelijke formulering en het oneerlijke karakter van bedingen die het wisselkoersrisico bij de consument leggen, noch met rechtspraak over het oneerlijke karakter van dergelijke bedingen?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Artikel 19, lid 1, VEU, artikel 114, lid 3, en artikel 169, lid 1, VWEU en de artikelen 38 en 47 van het Handvest;

Artikel 1, lid 2, artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13;

Rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”): arrest BNP Paribas Personal Finance van 10 juni 2021 (C-776/19-C-779/19); arrest Erste Bank Hungary van 1 oktober 2015 (C-32/14); arrest Caixabank en Banco Bilbao Vizcaya Argentaria van 16 juli 2020 (C-224/19 en C-259/19); arrest Ibercaja Banco van 17 mei 2022 (C-600/19); arrest Unicaja Banco van 17 mei 2022 (C-869/19); arrest SPV Project 1503 e.a. van 17 mei 2022 (C-693/19 en C-831/19)

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

§ 209, lid 1, van a polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (wet nr. IV van 1959 tot vaststelling van het burgerlijk wetboek; hierna: „oud burgerlijk wetboek”), in de versie die gold ten tijde van de sluiting van de overeenkomsten, namelijk op 21 maart 2007 en 22 november 2007, definieert het begrip oneerlijk beding, terwijl lid 4 regels bevat betreffende het toepassingsgebied van de bepalingen inzake oneerlijke bedingen.

§ 209/A, lid 2, van het oude burgerlijk wetboek bepaalt dat oneerlijke bedingen die als algemene contractvoorwaarden deel uitmaken van de consumentenovereenkomst en oneerlijke bedingen die door de partij die met de consument een overeenkomst sluit, van tevoren eenzijdig zijn vastgesteld zonder dat daarover afzonderlijk is onderhandeld, nietig zijn. Nietigheid kan enkel worden ingeroepen in het belang van de consument.

§ 234, lid 1, van het oud burgerlijk wetboek bepaalt dat eenieder de nietigheid van een nietige overeenkomst onverwijld kan inroepen, tenzij de wet in een uitzondering voorziet. Er is geen afzonderlijke procedure nodig om de nietigheid vast te stellen.

Krachtens § 237, lid 1, van het oud burgerlijk wetboek moet, indien een overeenkomst ongeldig is, worden teruggekeerd naar de situatie van vóór de sluiting ervan. § 237, lid 2, van het burgerlijk wetboek bepaalt dat indien niet kan worden teruggekeerd naar de situatie van vóór de sluiting van de overeenkomst, de rechter de overeenkomst van toepassing kan verklaren voor de periode tot aan de uitspraak van zijn vonnis. Een ongeldige overeenkomst kan geldig worden verklaard indien de ongeldigheidsgrond kan worden weggenomen. In deze gevallen moet worden beslist over de nog te verrichten prestatie, eventueel zonder tegenprestatie.

§ 321, lid 1, van het oud burgerlijk wetboek bepaalt dat de opzegging de overeenkomst doet beëindigen.

Krachtens § 324 van het oud burgerlijk wetboek is de verjaringstermijn van vorderingen vijf jaar.

§ 326, lid 1, van het oud burgerlijk wetboek bepaalt dat de verjaringstermijn ingaat op de datum waarop de vordering opeisbaar is geworden. Krachtens lid 2 van deze bepaling wordt de verjaring „geschorst” indien de schuldeiser om een verschoonbare reden niet in staat is de vordering geldend te maken, en kan de vordering binnen een termijn van één jaar (bij een verjaringstermijn van hooguit één jaar binnen een termijn van drie maanden) na het verdwijnen van het beletsel geldend worden gemaakt, zelfs indien de verjaringstermijn reeds is verstreken, of de resterende verjaringstermijn minder dan een jaar respectievelijk drie maanden bedraagt.

Krachtens § 1, lid 1, van de Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvény [wet nr. XXXVIII van 2014 tot regeling van bepaalde kwesties in verband met de beslissing die de Kúria (hoogste rechterlijke instantie, Hongarije) heeft gegeven in het belang van de uniformisering van het recht inzake leningsovereenkomsten die kredietinstellingen met consumenten hebben gesloten; hierna „wet DH1”] wordt „voor de toepassing van deze wet [...] onder de term ‚leningsovereenkomst die met een consument is gesloten’, verstaan elke krediet-, lenings- of leasingovereenkomst die is gebaseerd

op vreemde valuta [...] wanneer daarin standaardbedingen [...] zijn opgenomen of enig beding waarover niet individueel is onderhandeld met een dergelijke inhoud.” Lid 6 daarvan bepaalt dat de regels van het oud burgerlijk wetboek inzake verjaring in het geval van vorderingen voortvloeiend uit overeenkomsten die met consumenten zijn gesloten aldus moeten worden uitgelegd dat deze vorderingen niet verjaren tijdens het bestaan van de leningsovereenkomst. De verjaring vangt aan op de datum waarop de overeenkomst ophoudt te bestaan.

§ 37, lid 1, van a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (wet nr. XL van 2014 betreffende de regels inzake afrekening die zijn vastgesteld in wet nr. XXXVIII van 2014 tot regeling van bepaalde kwesties in verband met de beslissing die de Kúria heeft gegeven ter uniformisering van het recht inzake leningsovereenkomsten die kredietinstellingen met consumenten hebben gesloten, en betreffende verschillende andere bepalingen; hierna: „wet DH2”), bepaalt dat de partijen met betrekking tot overeenkomsten die binnen de werkingssfeer van deze wet vallen – ongeacht de ongeldigheidsgrond – slechts kunnen vorderen dat de rechter de overeenkomst of bepaalde bedingen ervan [...] ongeldig verklaart indien zij tevens vorderen dat de rechter de rechtsgevolgen van de ongeldigheid toepast, namelijk vaststelt dat de overeenkomst geldig is of gevolgen sorteert tot de datum waarop de beslissing wordt gegeven. Bij gebreke daarvan en wanneer niet wordt ingegaan op het verzoek om het verzoekschrift aan te vullen, kan geen uitspraak worden gedaan over de grond van de zaak. [...] Wat de toepassing van de rechtsgevolgen betreft, moeten de partijen een nauwkeurige en becijferde vordering indienen die tevens de afrekening tussen de partijen omvat.

Andere bepalingen van nationaal recht:

§ 366 en § 369 van a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (wet III van 1952 houdende het wetboek van burgerlijke rechtsvordering; hierna: „oud wetboek van burgerlijke rechtsvordering”);

§ 172, leden 1 en 3, § 173, lid 1, en § 528, lid 2, van a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (wet CXXX van 2016 houdende het wetboek van burgerlijke rechtsvordering; hierna: „nieuw wetboek van burgerlijke rechtsvordering”), van kracht sinds 1 januari 2018;

§ 56, lid 1, onder b), van a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (wet LIII van 1994 betreffende de gerechtelijke tenuitvoerlegging; hierna: „wet gerechtelijke tenuitvoerlegging)

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Op 21 maart en 22 november 2007 sloten verzoekers en Trive Bank twee leningscontracten in vreemde valuta, uitgedrukt in Zwitserse frank (CHF), alsook hypothecaire overeenkomsten ter waarborging van deze leningen. Verzoekers dienden de leningen terug te betalen in vaste maandelijkse termijnen in CHF, waarbij de bij sluiting van de overeenkomst overeengekomen maandelijkse termijn kon variëren naargelang de ontwikkeling van de wisselkoers en de rentevoet die gold op de dag waarop de middelen werden vrijgegeven. Verzoekers hebben de verklaring inzake de mededeling betreffende het algemene risico van financiering in vreemde valuta en een bij notariële akte vastgestelde schuldbekentenis met betrekking tot de uit de leningsovereenkomsten voortvloeiende schulden ondertekend. Trive Bank heeft de leningsovereenkomsten op 16 november 2012 met onmiddellijke ingang opgezegd omdat verzoekers niet hadden voldaan aan hun uit de overeenkomsten voortvloeiende betalingsverplichting. Van de opzegging en de betekening ervan is een notariële akte opgesteld. Trive Bank heeft haar vordering uit hoofde van de leningsovereenkomsten in juni 2022 gecedeerd aan Erinum Capital. Op basis van de notariële akten betreffende de overeenkomsten en de opzegging is tegen verzoekers een procedure van gedwongen tenuitvoerlegging ingeleid.
- 2 Verzoekers hebben beroep ingesteld bij de rechter. In hun gewijzigde vordering verzochten zij om ongeldigverklaring van de leningsovereenkomsten en om geldigverklaring als rechtsgevolg van de ongeldigheid. In hun verzoek betreffende de afrekening hebben zij aangevoerd dat Trive Bank naar hun mening recht had op het bedrag van de lening zonder rente en kosten. Zij waren van mening dat zij dus te veel hadden betaald, en hebben daarom gevorderd dat Trive Bank wordt verplicht het verschil (12 677 408 HUF) terug te betalen.
- 3 Het verweerschrift van verweersters strekte tot verwerping van het beroep aangezien de vordering van verzoekers naar hun mening op grond van § 37, lid 1, van wet DH2, § 1, lid 6, van wet DH1, § 326, lid 1 en § 324, lid 1, van het oude burgerlijk wetboek en de datum van vankrachtwording van de opzegging in november 2017 was verjaard, en als zodanig overeenkomstig § 325, lid 1, van het oude burgerlijk wetboek niet vatbaar was voor gerechtelijke tenuitvoerlegging.
- 4 De rechter in eerste aanleg heeft de vordering afgewezen. Verzoekers hebben tegen de afwijzende beslissing hoger beroep ingesteld bij de verwijzende rechter.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 5 Verzoekers beroepen zich op de ongeldigheid van de overeenkomsten. Zij zijn van mening dat zij niet op duidelijke en begrijpelijke wijze waren geïnformeerd over het wisselkoersrisico, zodat de contractuele bedingen die het wisselkoersrisico bij verzoekers leggen oneerlijk zijn, hetgeen leidt tot de volledige ongeldigheid van beide overeenkomsten.

- 6 Verzoekers beroepen zich op het arrest van 8 september 2022, D.B.P. e.a. (Hypothecair krediet in vreemde valuta) (C-80/21 — C-82/21), als verweer tegen de door verweersters opgeworpen exceptie van verjaring. Zij voeren aan dat zij niet alleen terugbetaling, maar ook matiging van de vordering van Trive Bank hebben gevorderd. Zij zijn van mening dat zelfs indien hun vordering tot vaststelling van de rechtsgevolgen van de ongeldigheid verjaard is, de vordering tot vaststelling van de ongeldigheid dat niet is, zodat, aangezien hun vordering tot vaststelling van de ongeldigheid aan de procedurele voorwaarden voldoet, de ongeldigheid kan worden vastgesteld, hetgeen op grond van § 56, lid 1, onder b), van de wet gerechtelijke tenuitvoerlegging de mogelijkheid biedt om de gedwongen tenuitvoerlegging te beëindigen. Voorts hebben zij aangevoerd dat de opzegging, die het beginpunt van de verjaring vormt, onrechtmatig was aangezien de overeenkomst naar hun mening ongeldig is en een ongeldige overeenkomst niet kan worden opgezegd.
- 7 In hoger beroep tegen het vonnis in eerste aanleg, waarbij hun vordering wegens verjaring is afgewezen, voeren verzoekers onder meer aan dat de beslissing van de rechter in eerste aanleg berust op een onjuiste rechtsopvatting en in strijd is met richtlijn 93/13. De rechter in eerste aanleg heeft bepaald dat de onmiddellijke opzegging de verjaring heeft doen ingaan, maar heeft verzuimd de ongeldigheid van de overeenkomst ten gronde te onderzoeken. Verzoekers benadrukken dat er geen beslissing over de verjaring had mogen worden genomen zonder te verduidelijken op welk tijdstip die is ingegaan, hetgeen afhangt van de ongeldigheid. Volgens verzoekers heeft de rechter in eerste aanleg onvoldoende rekening gehouden met de rechtspraak van het Hof. Zij zijn van mening dat relevant is en onderzocht dient te worden of de consument wist dat het contractuele beding oneerlijk en derhalve ongeldig was.
- 8 Verweester, Trive Bank, stelt dat de vordering van verzoekers tot ongeldigverklaring van de overeenkomst verjaard is en dat de ongeldigheid van de opzegging te laat is aangevoerd. Wat betreft de wetenschap van verzoekers merkte zij op dat het van verzoekers als consumenten weliswaar niet kon worden verwacht dat zij de ongeldigheid van de overeenkomst onderkenden, maar dat zij meteen na het sluiten van de overeenkomst de mogelijkheid hadden om deze te laten onderzoeken door een juridisch expert. Het kan niet tot de schorsing van de verjaring leiden dat zij dit hebben verzuimd. Een wijziging van de nationale rechtspraak kan evenmin worden beschouwd als een grond die tot de schorsing van de verjaring leidt.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 9 De rechter in eerste aanleg heeft de motivering van zijn beslissing onder meer gebaseerd op het feit dat de vordering van verzoekers, die strekt tot de vaststelling van de ongeldigheid en tot het verbinden van rechtsgevolgen aan de ongeldigheid, krachtens de bijzondere regel van § 37, lid 1, van wet DH2 niet als cumulatie van vorderingen kan worden beschouwd, zodat wanneer de vordering tot vaststelling

van de rechtsgevolgen verjaard is, geen zelfstandige beslissing kan worden genomen over de vaststelling van de ongeldigheid.

- 10 De verwijzende rechter heeft twijfels over de verenigbaarheid van de nationale wetgeving betreffende de verjaring en de nationale rechtspraak inzake de toetsing daarvan met artikel 6, lid 1, van richtlijn 93/13, waarin is bepaald dat oneerlijke bedingen in overeenkomsten onder de in het nationale recht geldende voorwaarden de consument niet binden, en met het in artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13 verankerde beginsel van geschikte en doeltreffende bescherming.
- 11 Volgens vaste rechtspraak moet de verjaring worden onderzocht vóór elke andere vraag, zoals de ongeldigheid of, in voorkomend geval, de onrechtmatigheid van de opzegging. In de onderhavige zaak is de verjaringstermijn ingegaan met de opzegging van de overeenkomsten in 2012. De verzoekende schuldenaren hadden gedurende vijf jaar na het ingang van de verjaring, dus uiterlijk tot november 2017, moeten onderkennen dat het beding in de overeenkomst waarbij het wisselkoersrisico bij de consument is gelegd ongeldig was wegens het ontbreken van duidelijke en begrijpelijke informatie, zodat zij de vordering tot vaststelling van de ongeldigheid tot november 2017 hadden moeten instellen. Volgens Hongaarse rechtspraak is een wijziging in de rechtspraak geen omstandigheid die tot schorsing van de verjaring leidt. De Kúria heeft evenwel haar eerste beslissing met precedentenwerking over de vraag wanneer een beding wegens onduidelijke en onbegrijpelijke informatie als oneerlijk moet worden beschouwd, hetgeen de ongeldigheid van de gehele overeenkomst tot gevolg heeft, in februari 2020 genomen, en is de eerste, voor lagere rechters bindende beslissing die de Kúria in het belang van de uniformisering van het recht heeft gegeven in december 2021 bekendgemaakt in de Magyar Közlöny (Hongaars publicatieblad). Het is voor de verwijzende rechter niet duidelijk hoe hij in deze zaak rekening moet houden met het door het Hof in zijn arrest van 10 juni 2021, BNP Paribas Personal Finance, geformuleerde uitgangspunt dat een verjaringstermijn slechts verenigbaar is met het doeltreffendheidsbeginsel indien de consument in staat is gesteld om kennis te nemen van zijn rechten voordat die termijn begint te lopen of afloopt (C-776/19 — C-779/19, EU:C:2021:470, punt 46 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Geldt deze mogelijkheid van voorafgaande kennisname van de rechten ook voor beslissingen van de hoogste rechterlijke instantie van een lidstaat in het belang van de uniformisering van het recht, die voor de lagere rechters bindend zijn?
- 12 Wat betreft het doeltreffendheidsbeginsel is het ook de vraag in hoeverre in het kader van de kennis van de consument inzake zijn rechten betekenis toekomt aan de omstandigheid dat de voor deze zaak relevante procedureregels na de sluiting en de opzegging van de overeenkomst aanzienlijk zijn veranderd. In het geval van in vreemde valuta luidende leningen kan de vordering tot vaststelling van de ongeldigheid van de overeenkomst na de inwerkingtreding van § 37, lid 1, van wet DH1 op 2 november 2014 niet zelfstandig worden ingesteld. De verzoekende consumenten zijn op straffe van afwijzing van hun vordering verplicht om, naast de vordering tot ongeldigverklaring, te verzoeken dat de overeenkomst geldig of van kracht wordt verklaard. Daar komt bij dat terwijl het oude wetboek van

- burgerlijke rechtsvordering de mogelijkheid bood om een vordering tot beëindiging of beperking van de gedwongen tenuitvoerlegging in te stellen op de enkele grond dat de schuldvordering waarvan om gedwongen tenuitvoerlegging wordt verzocht niet op geldige wijze tot stand is gekomen, en tegen een dergelijk beroep geen exceptie van verjaring kon worden tegengeworpen, het nieuwe wetboek van burgerlijke rechtsvordering, dat op 1 januari 2018 in werking is getreden, deze mogelijkheid niet meer biedt.
- 13 Volgens uniforme rechtspraak is in procedures die na 1 januari 2018 zijn ingeleid krachtens § 37, lid 1, van wet DH2 en het nieuwe wetboek van burgerlijke rechtsvordering de vordering tot vaststelling van de ongeldigheid van de overeenkomst en tot het verbinden van rechtsgevolgen aan de ongeldigheid geen cumulatieve vordering maar één enkele vordering waarop de algemene verjaringstermijn van vijf jaar van toepassing is. In het hoofdgeding is het aan verzoekers, die consumenten zijn, na 1 januari 2018, uit de beslissing in eerste aanleg in de gerechtelijke procedure die zij op grond van de nieuwe procedureregels hadden ingesteld, duidelijk geworden dat zij uiterlijk tot november 2017 de mogelijkheid hadden om de rechter te verzoeken het oneerlijke karakter van de overeenkomst ten gronde te onderzoeken, ondanks dat de materiële regeling inzake verjaring in het Hongaarse recht en § 234, lid 1, van het oude burgerlijk wetboek niet zijn gewijzigd.
- 14 Voor de beantwoording van de derde vraag acht de verwijzende rechter noodzakelijk om artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13 in het licht van de artikelen 38 en 47 van het Handvest, artikel 19, lid 1, tweede alinea en artikel 114, lid 3, VWEU, uit te leggen. Volgens de verwijzende rechter zou het, gelet op de noodzaak om een doeltreffend en hoog niveau van consumentenbescherming, het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht te waarborgen, mogelijk zijn om de spanning weg te nemen die bestaat tussen de gelet op artikel 1, lid 2, van richtlijn 93/13 gerezen twijfel inzake het onderzoek van de op dwingende wettelijke voorschriften gebaseerde voorwaarden (in casu de verplichte toepassing van wet DH2 en de strenge procedureregels van het nieuwe wetboek van burgerlijk procesrecht) en het nuttig effect van artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13. Gelet op de problemen van procedurele aard, die nauw samenhangen met en onlosmakelijk verbonden zijn aan de materieelrechtelijke kwesties, heeft de verwijzende rechter ook in zijn andere vragen verwezen naar deze twee artikelen van het Handvest en de bepalingen van het VEU en het VWEU.
- 15 In zijn arrest van 1 oktober 2015, Erste Bank Hungary (C-32/14, ECLI:EU:C:2015:637), heeft het Hof geoordeeld dat de artikelen 6, lid 1, en 7, lid 1, van richtlijn 93/13 aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een nationale wettelijke regeling als die in het hoofdgeding, volgens welke een notaris die met inachtneming van de vormvoorschriften een authentieke akte betreffende een consumentenovereenkomst heeft verleden, de formule van tenuitvoerlegging op die akte kan aanbrengen of kan weigeren die formule door te halen, hoewel noch in het ene, noch in het andere stadium is getoetst of de

bedingen van die overeenkomst mogelijkwijs oneerlijk zijn. Op grond van de destijds gelende relevante bepalingen van nationaal recht was verjaring in de zaak die tot dit arrest heeft geleid niet aan de orde. Vervolgens is de Hongaarse regeling op de hierboven uiteengezette wijze aangepast, met als gevolg dat het na het verstrijken van een periode van vijf jaar vanaf de opzegging van de overeenkomst door de schuldeisers in de praktijk niet meer mogelijk is om in een gerechtelijke procedure inzake ongeldigheid ten gronde te onderzoeken of de overeenkomst een oneerlijk beding bevatte. Het gevolg hiervan is dat een dergelijke vordering in de tenuitvoerlegging bij de consument wordt ingevorderd, ondanks dat onderzoek hiernaar in de voorafgaande notariële procedure tot gedwongen tenuitvoerlegging evenmin heeft plaatsgevonden, terwijl de vaststelling van de ongeldigheid als gevolg van het oneerlijke beding een voorwaarde is waaraan moet worden voldaan alvorens de consument overeenkomstig § 56, lid 1, onder b), van de wet gerechtelijke tenuitvoerlegging beëindiging van de gedwongen tenuitvoerlegging kan verzoeken.

- 16 De beantwoording van de prejudiciële vragen is voor de verwijzende rechter bovendien van belang om te vernemen of het bovengenoemde, in punt 46 van het arrest van 10 juni 2021, *BNP Paribas Personal Finance* (C-776/19 — C-779/19, EU:C:2021:470) in verband met artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13 genoemde beginsel slechts betrekking heeft op het kennis kunnen nemen van materiële rechten, of het ook geldt voor de procedurele bepalingen die ten dienste staan van de uitoefening van materiële rechten. In het laatste geval moet de rechter in hoger beroep het beroep van de consument op de ongeldigheid vóór de exceptie van verjaring ten gronde onderzoeken.
- 17 Voorts is de prejudiciële beslissing noodzakelijk omdat punt 4 van het dictum van het arrest van 16 juli 2020, *Caixabank en Banco Bilbao Vizcaya Argentaria* (C-224/19 en C-259/19, ECLI:EU:C:2020:578) de verwijzende rechter in de omstandigheden van het onderhavige geding onvoldoende aanwijzingen biedt. Volgens dit punt moeten artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13 aldus worden uitgelegd dat zij zich er niet tegen verzetten dat de vordering tot terugbetaling van de bedragen die uit hoofde van een nietig verklaard oneerlijk contractueel beding zijn betaald, wordt onderworpen aan een verjaringstermijn, voor zover het aanvangspunt en de duur van deze termijn het in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk maken voor de consument om zijn recht op terugbetaling in rechte uit te oefenen. In de onderhavige zaak is een prejudiciële beslissing noodzakelijk omdat in dit geval niet alleen sprake is van verjaring van de vordering tot terugbetaling, maar staat de verjaring ook aan de vaststelling van de ongeldigheid van de overeenkomst in de weg, zodat de consument zich niet kan verweren tegen de gedwongen tenuitvoerlegging van de vordering. Bovendien achtte het Hof in de aangehaalde arresten een verjaringstermijn van vijf jaar te rekenen vanaf de datum van het sluiten van de overeenkomst onvoldoende, terwijl in het onderhavige geval de verjaring begint te lopen met de opzegging van de overeenkomst door de schuldeisers.

- 18 De verwijzende rechter heeft de antwoorden op de prejudiciële vragen nodig om te vernemen of de in de arresten van 17 mei 2022, Ibercaja Banco (C-600/19, ECLI:EU:C:2022:394), 17 mei 2022, Unicaja Banco (C-869/19, ECLI:EU:C:2022:397) en 17 mei 2022, SPV Project 1503 e.a. (C-693/19 és C-831/19, ECLI:EU:C:2022:394) gegeven aanwijzingen met betrekking tot het gezag van gewijsde in de omstandigheden die in het aanhangige geding aan de orde zijn ook gelden voor verjaring. In die zaken heeft het Hof in het kader van de uitlegging van richtlijn 93/13 de aanwijzing gegeven dat in geval van oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten de nationale procedurele beginselen niet in de weg mogen staan aan de uitoefening van de rechten die de justitiabelen aan het Unierecht ontleen. Het doeltreffendheidsbeginsel vereist een doeltreffende controle van de mogelijke oneerlijkheid van de bedingen. In het bij de verwijzende rechter aanhangige geding is deze vraag in een soortgelijke situatie gerezen omdat de op de consument rustende verplichting om te vorderen dat de overeenkomst geldig is of effecten sorteert, de niet-toepassing van cumulatie van vorderingen, de daaruit voortvloeiende toepasselijkheid van de verjaringsregels op de rechtgevolgen, die op zijn beurt de mogelijkheid van ongeldigverklaring beperkt, ertoe leiden dat de consument zich ook in de jegens hem ingeleide procedure tot gedwongen tenuitvoerlegging niet kan onttrekken aan de invordering van oneerlijke vorderingen. Wanneer namelijk de in de aangehaalde beslissingen gegeven aanwijzing ook geldt voor de omstandigheden en de procedureregeling die in de onderhavige zaak aan de orde zijn, dan zou dat in casu ertoe kunnen leiden dat de verjaringstermijn van vijf jaar niet geldt voor de vordering tot ongeldigverklaring wegens het oneerlijke karakter van een beding.